

med Hensyn til Ansættelse af flere Embedsmænd, og jeg finder i alt Fald personlig — og jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at den Gruppe, jeg repræsenterer her i det høje Ting, er fuldstændig enig deri —, at man skal ikke forhaste sig med Opretelsen af nye Embeder. For saa vidt er jeg ogsaa tilfreds med den Ordning, der er truffen, og om hvilken den højtærede Minister for Resten ogsaa sagde, at den vistnok neppe vil have nogen synderlig Udgift for Statskassen til Følge i de første 10—15 Aar, og jeg kan ogsaa gerne sige for mit personlige Vedkommende, at jeg tror, det Valg, den højtærede Minister har truffet med Hensyn til det tekniske Tilsyn, er overordentlig heldigt. Jeg er derfor i det hele taget overordentlig glad ved den trufne Ordning og haaber paa, at vi skulle kunne faa den gennemført, som den foreligger for det høje Ting, og det vil jeg meget anbefale.

H. N. Hansen: Det Lovforslag, som her foreligger, er i alt væsentligt eller i alt Fald i sine Hovedpunkter stemmende med det Forslag, som i sin Tid blev fremsat af den berømte Jernbanekommission af 1898, for hvilken jeg havde den Ære at være Formand. Dette har bevirket, at jeg har maattet tage denne Kommissions Betænkning frem i disse Dage og atter gøre mig bekendt med den, og jeg kan ikke nægte mig selv den Fornøjelse at udtale her i Tinget, at det har været mig en Glæde at gense denne Kommissions Arbejde. Det kan maaske erindres, at vi i sin Tid fik Ord for at have været længe om vor Gerning, men det var kun politiske Forhold, som førte til denne forkerte Dom, thi Kommissionen arbejdede ganske fortrinligt. Den begyndte sin Gerning den 16. November 1898 og sluttede i Juni Maaned 1901, altsaa efter 2½ Aars Forløb, og i den Tid havde denne Kommission, som bestod af talrige Medlemmer, dels Rigsdagsmænd, dels Jernbanemænd, og som havde et meget stort Stof at gennemgaa, Organisationen af vore Jernbaner og Lønningsforholdene ved Jernbanerne, fuldt og et Arbejde, hvorom det lykkedes at samle de fleste af Kommissionens Medlemmer, og hvis Resultater siden er gennemført med Rigsdagens Billigelse. Jeg tror derfor at turde sige, at det var en Kommission, som arbejdede meget godt og fortjener al Paaskønnelse. Derfor har det ogsaa været mig kært at se, at da man nu skulde til at ordne Kommissariatsforholdene, er man væsentlig tyet hen til det af

Kommissionens store Flertal den Gang fremsatte, som netop gik ud paa dette, at afløse de daværende forskellige Kommissariatsgerninger og overgive dem til 2 faste Embedsmænd, en for Jylland og en for Øerne. Dette blev ogsaa senere billigt af Landstinget under Forhandlingerne i 1906, og det er ganske det samme som den højtærede Minister nu stiller frem som den fremtidige Ordning. Der er kun en væsentlig Afvigelse fra Kommissionens Indstilling, som jeg allerede nævnedes under den foregaaende Sags Behandling, at Kommissionen anbefaler, at de to Kommissarier, som skulde ansættes i Landet, ogsaa skulde have under sig den Gerning, som nu nævnes i Lovforslagets § 3, nemlig Tilsynet med Banerne under deres senere Drift, idet man gik ud fra, at det godt kunde overkommes af de paagældende Embedsmænd baade at udføre denne Gerning og at have det Tilsyn, som skulde føres med Banerne under deres Anlæg. Jeg tror vedblivende at dette er godt foreneligt med Stillingen som Kommissarius. Ser man hen til, hvad Tobiesen havde under sig, og hvad han kunde røgte med Dygtighed, har jeg den Tro, at Kommissionen den Gang ikke greb fejl ved at sige, at begge disse Gerninger godt kunde overkommes af den paagældende Embedsmænd. Og jeg tror ikke, at den højtærede Minister har Ret til at sige: Nu vælte alle disse nye Jernbaneanlæg ind, og de ville give Kommissarierne meget Arbejde. Ja, noget Arbejde ville de give, men de komme jo dog frem lidt efter lidt; og det Arbejde, der bliver at gøre i de første Aar, bliver ikke saa omfattende, at det ikke skulde kunne forenes med, at de paagældende Embedsmænd havde den Gerning, som var tiltænkt dem den Gang. Naar jeg nu i Dag hører nævne fra forskellige Sider, at Jernbanerne selv ville umiddelbart ind under et Kontorchefsembede i Ministeriet: vel an, saa lad dem faa den Fornøjelse, jeg skal ikke for mit Vedkommende fraaade det, det har intet at betyde; men jeg tror alligevel, at den Tanke, som havde Rod i Kommissionen, ikke bør slippes, at man en Gang bør komme til noget saadant ogsaa for vore private Jernbaners Vedkommende.

I Hovedsagen synes jeg imidlertid, at Lovforslaget rammer det rette, og jeg anbefaler derfor Forslaget. Jeg har nogen Tvivl om Rigtigheden af den Ændring, som er foretagen i Folketinget i § 2; ogsaa der havde Ministeriets Lovforslag brugt Kommissionens Ord, idet der stod: „Det